

CSONGRÁDI LAP

VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

Szerkesztőség:
Főtér 27. szám, hova a lap szellemi részét
illető közlemények küldendők.
Megjelen minden vasárnap reggel.
Kéziratok nem adatnak vissza.

Előfizetési díj:
Egész évre 4 frt — Félévre 2 frt — Negyedévre 1 frt.
Hirdetéseket
a kiadóhivatal mérsékelt árjegyzék szerint számít.
Egyes szám ára 8 kr.

Kiadóhivatal:
Schvarcz Sándor könyvkereskedése, hová az előfize-
tési- és hirdetési díjak küldendők.
Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr.
Nyilttér petit sora 30 kr.

A kisiparosok.

A magyar társadalomnak ma alig van osztálya, mely nagyobb hullámvéréseknek volna kitéve, mint a kisiparos; nemcsak a falukban, de a városokban is egyformán.

Hogy a kisiparos mennyire meg van viselve, mily küzdelmeket áll ki, — csak az tudja, a ki velük érintkezik, a ki üzleteiket figyelemmel kíséri, hallja úton-útfélen panaszaikat, látja egyes családok nyomorát, melylyel küzdenek. Valóban szánandó a helyzetük. — S ennek valóban igen sok oka van.

A szabad államban a szabad ipar annyi mesterembert teremtett, hogy tíz csizmadia helyett lett kétszáz, ötven cipész helyett háromszáz, öt kőműves helyébe három-négy annyi! A melynek fele jóformán a képzettség hiány miatt a legprimitív munkát szolgáltatta a megrendelőnek.

A létszám tehát túl szaporodott, annyira, hogy egyik műhely a másik nyakán dolgozik, egyik ember a másik kezéből veszi ki a nehéz verejtékekkel szerzett betevő falatot.

S ha már a munkások létszáma annyira szaporodott, csak aztán a munkabér is nagyobbodott volna, a

munkát adókkal, a megrendelőkkel némileg arányban állna?

De fájdalom nem így van. A keresetforrás a legnagyobb erőlködés dacára nemhogy nőt volna, hanem még inkább fogyott.

A gyáripar előnti a világrészeket sokkal olcsóbb árucikkkel, mint minőket a kézipar előteremthet; a kéz versenybe soha nem állhat a géppel, mert ez nemcsak olcsóbban, de sokkal szabályosabban is képes dolgozni.

Az ész megteremtette a gőz és villanyerőt; a gőz és villanyerő megölték nagyrészen a kézimunkát! A civilizáció haladása az emberiség történetét aranybetűkkel írt vívmányokkal teszi nevezetessé, de sok koldust is termel, mint csaták győzelmét sokszor vérözön és holttestgarmadákon vivják ki...

Ki volna annyira erős, annyira megátalkodott, hogy a geniek által teremtett haladást meggátolni tudná, akarná?!

A számtalan gyár egyrésztől sok embernek ad az igaz: de sokkal többnek koldustarisznyát akaszt a nyakába! És ezek a kisiparosok.

A munkát elnyeli a gép, a kisiparost a szegénység.

Ezért nem lehet aztán csudálni, ha számtalanon ott hagyják a műhelyt, egyik beáll öreg létére — vándorlónak s megy merre lát, a másiktól lesz végrehajtó, rendőr, becsüs, hivatalszolga, napszámos stb., a minek befogadja az élet.

Sok iparosban magában is ott vannak a romlás csirái. Keveset dolgozik, azt is rosszul. Kiszabja a munkára a határidőt aztán sohasem tartja meg, hanem hónapokig bosszantja, várattja munkájára a megrendelőt.

Van olyan is, hogy felvállalja a munkát, csakhogy keresete, foglalkozása legyen; aztán időközben, midőn látja, hogy nem jön ki, rosszul számított, — akkor ott hagyja a nyakán a félig végzett munkát s vagy újra kell vele alkudnod, vagy mást felfogadnod. Időt is vesztettél, pénzt is!

Többen elfogadják a megbízást, be is végzik, hanem nincs benne köszönet semmi.

Mások rossz anyagból dolgoznak s a munka fél ideig sem tart, mint kellene. — Nincs türelem, tehát olyan anyagot dolgoz fel, a mihez olcsón hozzá juthat.

Veszt vele nemcsak a munkás, mert a bizalmát vesztette el; veszt vele a megrendelő még többet.

A „CSONGRÁDI LAP” TÁRCSÁJA.

A számár dicsérete.

Gondolom, nem én vagyok az első, a kinek eszébe jutott a számárat dicsérni; de ha véletlenül első volnék is, tartozom kijelenteni, hogy én korántsem gúnyolódok, hanem egészen komolyan beszélek. Az ellen pedig határozottan tiltakozom, mintha én nem természetrajzi értelemben vett számárról szólnék (valóságos számárat nem mondhatok, mert akkor éppen félreértenének.)

Minden félreértés kikerülése végett, felhozom egy kiválóan jellemző tulajdonságát az én számáramnak, mely minden egyéb számáraktól megkülönbözteti: a hallgatagságot. Ritkán szólal meg, s ha megszólal, a maga természetes és jellemző hangján teszi, a melyben t. i. e számárordításban az emberek jóvendülést, jóslást is találnak. Ezt azonban egyéb számárakról, a melyek soha a maguk hangján nem szólnak s pláne valamit előre megmondani nem tudnak, nem mondhatjuk. Ha jól emlékszünk, a történelem csak egyetlen példát említ, midőn a számár nem a maga hangján szólott s ez Bálám próféta számára volt, mely csodálatoskép emberi hangon szólalt meg.

Igen, én azokról az igénytelen szürke állatokról beszélek, a melyek egynémelyike

keresztet is visel — a hátán; azonkívül (azt nem mondhatom, hogy azért, mert logikai összefüggés a kereszt és mondandók között nincs,) sok terhet türelmesen hordoz s e mellett megelégszik a leghitványabb táplálékkal: száraz kóróval, útszéli tüskével, stb.; míg a pusztá fényűzésre szolgáló paripa dúsan lakmározik selyem szénából és csillogó fehér abrakból. De ki tehet arról, ha az egyik állat paripának, a másik teherhordó számárnak születik? Ugyanaz a sors működik itt is, a melynek szeszélyéből az egyik ember grófnak, a másik parasztnak, az egyik milliomosnak, a másik zsákhordónak születik. Csakhogy, míg az emberek az igazságtalanság ellen zúgolódnak, az én igénytelen számáramnak eszébe sem jut a sors mostohasága ellen panaszkodni; nem szégyenli sem születését, mint sok ember, nem iparkodik számár voltát pöffeszkedéssel palástolni, mint a hogy az emberek szokták.

Ne tessék nevetni, ha én azt mondom, hogy mindez a számárnak eszébe sem jut. A számár okos és önértékes egy állat s nem tudom megérteni, hogy teheték az emberek az ostobaság, a tudatlanság jelképévé, hogy vethetik meg, gúnyolhatják; ha csak azt nem gondolom, hogy a gőgös emberek nagyon gyakran számárnak nevezik azokat a társaikat, a kik a terheket, sokszor igazságtalanul rájuk rótt terheket, viselik türelmesen; nemcsak kötelességeiket

teljesítik pontosan, hanem gyakran többet is tesznek; tetteikért jutalmat nem várnak; a kínálkozó jó alkalmakat nem zsakmányolják ki; nemcsak hinárba nem vezetnek embertársaikat, de sőt sokat tesznek másokért s maguk kevéssel megelégszenek.

Minthogy tudvalevőleg a számárban sok az önérték, azt kell gondolnom, hogy mert a legtöbb emberben ez az erény nagyon csekély mértékű, sok olyat számárságnak tartanak, a mi az ő okosságukkal ellenkezik. Mert hát kit is neveznek az emberek számárnak? Ha valakinek módjában állana másnak a vagyonából — becsülettel! — meggazdagodni s mégis szegénynek marad, azt mondják rá: számár. Ha valaki embertársát, ha mindjárt nem belső barátja is, kirántja a bajból s maga rántódik be: számár. Ha valaki ott hagyja a gazdag konczot, mert önértékét, emberi méltóságát feláldozni nem tudja, nem akarja s inkább izzadva küzd a napi kenyérért: számár. Ha valaki csak egyszeri farkesóválással is kegyeket nyerhetne, s a helyett rettenthetlenül az igazságot harsogja: számár. Ha valakinek tálcán kínálják az éleket s csak becsületét kellene feláldozni, hogy a kéjekben úszsék, s az visszaütés: számár. S ha valakinek árulása díjában ostort kínálnak, hogy üthesse az elárlatokat s ő inkább a határt tartja, hogy a védteleneket védje: számár. Talán ne is folytassuk tovább. Hiszen már ebből is lát-

E. J. J.

Mily nagy bajok ezek s pedig kisebb-nagyobb arányban legtöbb helyen meg vannak.

És a jó iparos?

Van bizony hála Isten az is elég, dicsekedhetünk méltán velük; a kéziipar nagyon sokat haladt az utolsó évtizedben; természetesen, hogy ezek fel is vannak kapva; el is vannak munkával látva, természetesen a többi rosszul dolgozó rovására. Ezért vannak bizonyos iparágak, melyeken egyes iparosok el vannak halmozva megrendelésekkel, nem is birják; mellettük száz és száz pedig nélkülöz.

Közgyűlés után.

Vármegyei közgyűlés régen volt oly érdekes és eredményeiben oly mélyre kiható Csongrádváros közönségére, mint a f. hó 27-én tartott évnegyedes megyegyűlés.

E napon ment ugyanis végbe a dr. Cicatricis Lajos megyei főjegyzővé lett megválasztása folytán megüresedett csongrádi járási főszolgabírói állás betöltése.

A főszolgabírói jelöltek érdekében már hetekkel ez előtt megindult a korteskedés s úgy Réti Ferencz, mint Filó Tihamér és Csemegi Antal, — mert komoly jelöltek csak ezek voltak, — részint a látszat, részint az álbiztatások után indulva, erősen hittek leendő győzelmökben.

Mi, kik ismertük a helyzetet az irányadó megyei bizottsági tagok komoly nyilatkozatai és a megtartott értekezletek megállapodásából, jól sejtettük, hogy a választási aktusnál a mérkőzés egyedül Réti Ferencz ügyvéd és Filó Tihamér közt fog megtörténni.

S a sejtelem valóban is bizonyult; mert a szavazás kezdetén Csemegi Antal belátván, hogy Filó Tihamér komoly jelöltsége mellett, dacára a szószegő pártvezértől az utolsó percig nyert erős biztatások-

nak, — okvetlen bukása elé nézhet, — visszalépve, a választási küzdelem egyedül Réti Ferencz és Filó Tihamér között, mely utóbbi mellé a csufúl felültetett Csemegi-párti választók is sorakoztak, a legnagyobb érdeklődés közepette folyt le.

A választás eredménye pedig az lett, hogy délutáni 3 órakor az elnöklő alispán Réti Ferencz ügyvédet a csongrádi járás főszolgabírájává szótöbbséggel megválasztottnak jelentette ki a jelen voltak többségének élénk éljenzései között.

Réti Ferencznek járásunk első tisztviselőjévé lett választását Csongrádvárosára szerencsés választásnak tekintjük.

Réti Ferencznek közel húsz évi közéleti szereplése megczafolhatatlan bizonyosságot nyújthat arra, hogy személyében kiváló képességű, erélyes és fáradhatatlan főtisztviselőt nyertünk s kinek a közügyek terén eddig kifejtett önzetlen munkássága teljes erkölcsi biztosítékunk arra nézve, hogy ellenfeleinek elfogult s így téves véleménye dacára is, sokoldalú és terhes tevékenységet igénylő díszes állásában a lakosság közjavának megteremtésére, előmozdítására és betetőzésére, önzéstelenül fog mindenhá törekedni.

Őszintén reméljük s bizalommal várjuk tőle, hogy Csongrádváros munkaszerető, békés — de az utóbbi évek alatt lelketlenül félrevezetett, derék lakossága kebelében a közjónak végzetlenül kárára dülő viszályoknak kiegyenlítésére újat-módot keres és talál is bizonyára s legfőbb törekvését a régi, megannyiunk lelkének jól eső, közügyeink vitelében óhajtott békés, barátságos együttérzés helyreállítására és megtestesítésére fogja irányozni.

Szeretjük hinni s erős meggyőződéssel hangoztatjuk is, hogy Réti Ferencz főszolgabíró úr elfogulatlan lakostársaink bizalma szerint a sze-

mélyéhez fűződő remények és várakozásoknak teljesen megfelelni fog s tetteivel igazolja be, hogy mindazon megyei képviselők, kik szavazatukkal a főszolgabírói állást részére megszerezték, választásuknál valóban szerencsések voltak.

E hitben üdvözljük Réti Ferencz úrban járásunk főszolgabíráját s működéséhez őszinte szívből áldást és szerencsét kívánunk.

A lefolyt választási küzdelem tanulságain okulva, elengedhetetlen kötelességünk azonban, hogy egyidejűleg rámutassunk azon szerencsétlen állapotokra, miket a megyei ellenzék vezérei az őket vakon követő bizottsági tagok szavazatának fölhasználása mellett ez uttal elkövettek.

Nyílt titok mindannyiunk előtt, hogy a járásbeli megyei bizottsági tagok azon része, mely Csemegi Antal megválasztását óhajtotta, e célból a szentesi ellenzék vezérével lépett szövetségre oly határozott megállapodással, hogy Filó Tihamér jelöltetésétől a választás előtt közvetlenül visszalépve, az ellenzék tömegesen Csemegi Antalt fogja szavazatával támogatni.

A Csemegi-párt a létrejött paktum alapján s az adott szó szentségében bizva, győzelmet minden kétségen felülállónak hitte; annál indokoltabb volt tehát rémülete és fölháborodása, midőn az utolsó pillanatban kellett arról meggyőződnie, hogy a nagybecsületű vezérek őket a legcsúfosabban felültették s jelöltjük elbuktatását éppen a korifeusok árulása idézte elő.

No hát ha a t. ellenzék vakon vezetett tagjai mindeddig nem látták volna be a gyalázatos visszaélések egész láncolatát, melybe őket vezetők, akaratuk ellenére folyton sodrogatják: a mai kudarc az azt hisszük felnyithatta szemüket annyira, hogy a népbolondítás politikáját a maga szennyes mivoltában önmaguk

hatjuk, hogy a szamarat csak azok az emberek vehetik meg és nevezhetik ki, a kik a becsületes, önzetlen munkás és önértékes embereket megvetik és kinevetik s azért sok emberre nézve nem gáncs, hanem dicseret, ha pöffeszkedő társaik számárnak mondják.

A számárban sokszor több az önérték, mint sok prüszkölő, ágaskodó paripában. Adj a paripának egy darabka cukrot, simogasd meg büszke nyakát, sugj a fülébe hizelgő szavakat és kedves báránynya lesz. De hol hallotta valaki, hogy a számár önértékét ilyes kedveskedéssel meg lehetett volna törni?

S ez a számár, mily erkölcsös, mily kedves családi körében. Párját megismeri hosszú távollét után is pusztán hangjáról s otthonába nem ritkán visszatér messzeföldről, ismeretlen tájakról. Mily szeretetreméltó párja s kis csacsija iránt! S nincs-e rá eset, hogy a mi szívünket is kéjes érzéssel tölti el, ha az imádott szép ajkáról ezt a hizelgést kapjuk: maga kis csacsi! S talán ebben az egy esetben nem haragszunk meg ez elnevezésért.

Ha magas hegyre akarunk feljutni sziklás meredeken, keskeny ösvényeken, a számárra ülünk fel, vagy öszvérré, mely biztos léptekkel és kitartással visz fel a magaslatra, hogy élvezhessük a természet s büszke önértékkel teljünk el arra a gondolatra: mi vagyunk a teremtés urai.

Megtudná-e ezt tenni a paripa? Az izgatottságtól remegő inakkal biztosan a tántogó örvénybe ragadna.

De, mint említettem, ugyis csak a gőgös, szívtelen, ostoba emberek, a kik az okosak gyengeségéből és hibájából jutottak magas polczokra s lettek hatalmakká és tekintélyekké, költötték a számár rossz hírét. A régi időben sokkal több becsülete volt.

Multjából a hálátlan történelem csak keveset őrzött meg, de a mit fentartott, az csak becsületére válik a számárnak.

A bibliából tudjuk, hogy Sámson egy számár állkapcsával verte vissza a filiszteusok seregeit. Számár volt az az egyik megkülönböztetett állat, mely a jászolban fekvő csecsemő Megváltót lehelletével melegítette. Az Üdvözítő számáron ülve vonult be ünnepelesen Jeruzsálembe s fogadta a hozsánakat. Talán azért parédéznek a világ megrontói, sőt még az apostolok utódai is fényesebbnél fényesebb fogatokon? Aztán az Üdvözítő egyik hatalmas példáját is a számártól vette, midőn a törvény képmutatás nélküli megtartásáról szólott s azt bizonyította, hogy a betű öl s a szellem életet, mondván: ha valakinek a számára szombat napon a kutba esik, vajjon ott hagyja-e azt?

En ugyan nem kecsgettem magamat azzal a reménnyel, hogy jelen soraimmal a számár régi reputációját visszaállítottam,

de mivel minden igazságtalanságnak ellensége vagyok, nem állhattam meg, hogy fel ne szóljak e bánatos lény érdekében s ne tiltakozzam az ellen, hogy azokat a hatalmas embereket, a kik ostobaságuk s hitványságuk dacára lettek tekintélyekké, hatalmasokká, a kiket halhatatlan költők, Petőfi is jeles programbeszédjében csak ólomzamaroknak nevez, (ellentétben az aranyborjuval, bár mi azt hisszük, hogy a kettő között nincs sok különbség), mondom, tiltakozom, hogy ezeket számáraknak nevezék. Csak nevezzük ezután is az önzetlen, önértékes, jószívű, szívtűk együgyűségében okos, derék becsületes embereket számáraknak.

Gyöngyösi Gyula.

S z i k r á k.

Némely ember gyakran jut abba a helyzetbe, hogy becsületét kell neki keresni: mindenki azután törekszik, a mivel nem bír.

Sajnálni csupán azt lehet, hogy e jámbor törekvésnél legtöbb esetben még maga a bíróság sem segíthet.

*

A kufárt, ki hamis ékszereket adott el nyomorult csalónak nevezzük: a nőnek, ki talai érzelmeit szinarany érzelmeinken váltja meg, — megbocsátunk.

→○○←

teljesen fölismerjük, az eddig követett irányzattól utálattal forduljanak el s végre is annak tudatára ébredjenek, hogy Csongrád város józan eszű polgárai saját szégyenük és gyalázatuk nélkül a hamis próféták szennyes uszályainak szolgálékú hordozására le nem süllyedhetnek.

Az ellenzék becsülete, városunk és megyénk annyiszor megzavart nyugalma s polgártársaink általános közérdeke soha nem követelte annyira, mint e pillanatokban, hogy az ellenpárt jobbjai az oda nyújtott békés kezét a baráti szeretet egész melegével fogadják, s egy szív egy lélekkel egyesüljenek a legmagasztosabb jelzőben velünk akkor, midőn ünnepélyesen följajánljuk: *legyen köztünk egyetértés, béke és igazi őszinte barátság!*

Senex.

UJDONSÁGOK.

— október 30.

— **Tallián Béla** főispán úr Öméltségének Csongrád megye főispáni székébe való beiktatása a jövő hó 5-én tartandó törvényhatósági közgyűlésen fog megtörténni. A főispán november hó 4-én délután a Szent-Kunszentmártoni vasuton érkezik Szentésre s a megye határán levő tökei állomáson a törvényhatóság küldöttjei fogadják és üdvözlök. A megérkezés után esti 7 órakor a vármegye közönsége fáklászenével üdvözlő új főnökét, a beiktatás után pedig a Kass-vendéglőben társas ebéd lesz a főispán tiszteletére. A bankettre szóló ívek aláírhatók és a részvételi jegyek átvehetők a főszolgabírói hivatalon és a községi előljáróságnál.

— **Réti Ferencz** főszolgabíró, értesülésünk szerint hivatalát a jövő hó 1-én foglalja el.

— **Választások.** A vármegyei árvaszéknél üresedésben volt I. árvaszéki ülnöki állásra Bartha Kálmán, a II. ülnökségre Zolnay Kálmán, a III. ülnöki állásra pedig Lavicska Pál mindszenti jegyző 44 szavazata ellenében 22 szótöbbséggel Sulcz Lajos vármegyei aljegyző választották meg. A főszolgabírói állásnál Réti Ferencz 61 szavazattal választott meg Filó Tihamér 56 szavazata ellenében.

— **Vásárok.** Az alpári vásárt valószínűleg a jövő hó 13-án tartják meg; a kécskei őszi vásár pedig jövő hó 3. és 4. napjain fog megtartatni.

— **A jövő évi újonczelőállítás.** A honvédelmi miniszter kibocsájtotta már a rendeletet a jövő évi újonczelőállításra vonatkozólag, amelyre nézve a határozatokat plakátokon hirdetik.

— **Lejárt pályázat.** A községi előljáróság kebelében rendszeresített adónyilvántartói és irnoki állások betöltése céljából hirdetett pályázat ma d. u. 5 órakor jár le. Tudomásunk szerint a nyilvántartói állásra eddig csupán Keviczky Sándor, az irnoki állásra pedig Kraxner Antal nyújtották be kérelmüket, s így valószínű, hogy a holnapi közgyűlés is nevezetteket fogja a szóban forgó állásokra megválasztani.

— **„Csongrád-Kecskemét vármegye”** czímen lapunk előző számának egyik újdonságában megemlékeztünk a „Pestmegyei Hirlap” azon naiv cikkéről, mely Pestmegye kettéválasztását szorgalmazván, városunk és megyénk több községének Kecskeméthez csatolását hozza illetékes körök előtt javaslatba. Mint ez ügyben a legkövetlenebbül érdekeltek, vakmerősködtünk a glóbus-idomító bölcsesség láttára annyit magunknak megengedni, hogy a spiritusba való

théma fölött szelid mosolygással egyszerűen napirendre térjünk. Tisztelt laptársunkat azonban halvaszületett ideájának illetően elföldelése oly érzékenyen érinté, hogy a félreismert lángész teljes indignációjával fordul ellenünk, s mellőzése miatt a kilátásba helyezett testvéri szeretet egész dühösségével rugdal meg bennünket. No, hát kérjük szeretettel, ha oly nagy kedvét találja a mappa csinálásban, méltóztassék csak e passzióját háborítatlanul tovább folytatni; ártatlan örömeiben t. laptársunkat mi zavarni legkevésbé szándékozunk. — A „P. H.” földosztó szaktudásai bizvást felforgathatják tőlünk egész Pestvármegyét. nekünk ahhoz semmi közünk; illetéktelenül más bajával bibelődni nem szokásunk, mert a tisztesség is úgy hozza magával, hogy mindenki a saját portája előtt seperjen. A mi a csongrád megyei állapotokat illeti, azok miatt a „P. H.”-nak soha se fájjon a fejcsékeje! Legkülönösebben azonban legyen arról megnyugtatta, hogy sem kéretlen tanácsaira, sem kaczer ölelgetéseire nekünk szükségünk nincsen. Talál a t. laptárs saját megyéje területén elegendő piszkot, szemetet: határjáró gebével tessék csak azt inkább lefuvaroztatni a helyett, hogy mosdatlan szájjal idegenbe agyarkodjék. A szellemes „szamar” viczelődésre tehát az a megjegyzésünk van, hogy a „P. H.” fogadatlanságát prókatorainak tőlünk is kijár a maguk — fizetése!

— **A zűgövodák,** daczára annak, hogy az iskolaszék betiltotta azokat, mégis úzik a „kisdednevelést.” (?) Tanácsos lenne, ha az iskolaszék a zűgövodák betiltása körül a legszigorúbb eljárást alkalmazná.

— **Az első kolerás.** A veszedelmes ázsiai vendég — a kezelő orvosok állítása szerint — minden óvintézkedés mellett még is beopta hát magát Szentésre. A Budapestre járt és onnan a mult vasárnap Szentésre érkezett Lakatos Mihály lókupez, III. t. 344. sz. a. lakos kedden este hirtelen megbetegedve. Reis Samu doktort hívták az ágyához, a ki a betegen észlelt gyanús tünetekre való tekintettel nyomban értesítette a városi főorvost az esetről. — Pollák Sándor dr. főorvos a beteget megvizsgálva, az ázsiai kolera minden tünetét állapította meg nála és ehez képest tette meg óvintézkedéseit. A beteget teljesen elkülönítette, a házat állandó rendőri felügyelet alá vétette és a fertőtlenítőt is állandóan alkalmazta, hogy a lakást és a beteg ürülekeit mindig rendszeresen fertőtlenítsék. Az ürületeket fel is küldték a budapesti bakteriológiai intézetbe megvizsgálás végett. Értesülésünk szerint a beteg állapotában szerdán este némi javulás állott be, érverése kissé érezhető volt már, de azért felgyógyulásához még mindég kevés a remény.

— **Az építő iparosok téli tanfolyama.** Ezen tanfolyamra a beiratások — amelyeket a kedvezőtlen egészségügyi viszonyok miatt elhalasztottak — megkezdődtek a budapesti állami ipariskolában (VIII. ker. Népszínház-utca 8. szám) s vasárnapokon és ünnepnapokon délelőtt 9 órától 12-ig s a köznapokon este 6 órától 7-ig tartanak. A tanfolyam megnyitása későbbben fog közzé tétetni. Az állami ipariskola igazgatósága.

— **Halálozás.** Gyovai Ferencz, köztisztelteben álló polgártársunk, f. hó 24-én, hosszas szenvedés után, 71 éves korában elhalálozott. — Temetése e hó 26-án nagy részvét mellett folyt le.

— **Halottak napja lesz kedden.** — Az egyház és az egész emberiség e magasztos ünnepén fény és dísz váltja fel a a temető egyhangú színezetét. Mint mindenkor, úgy ez évben is a temetői sírok ki lesznek világítva.

— **Hó.** Marmarosban már beköszöntött a tél, a hegyek hóval vannak borítva; a sok esőzés következtében a folyó vizek megdagadtak.

— **A kiskún-majsai vásárok idejét** a belügyminiszter jövő évi hatálylyal a következőleg állapította meg: Téli vásár február 9-én, tavaszi vásár a Szentháromság

vasárnapja utáni hétfőn, nyári vásár aug. 27-én és az őszi vásár november 11-én tartatik.

— **Ökör a vonat kerekei alatt.** A Szegedről jövő express-vonat a mult kedden a kisteleki határban összetört egy ökröt. A jámbor pára legelés közben feltévedt a sínekre s igazi angol flegmával kérődzött ott, mikor az express áthajtott rajta. Természetes, hogy olyan szépen feltrancsirozta, hogy a húsát egyenest a bográcsba lehetett volna hányni gulyásnak.

— **Törvényszéki tárgyalások.** Lapunk szerkesztőjének id. Szilber János könyvkötő ellen sajtórendőri vétség miatt emelt panaszos följelentése ügyében a vég-tárgyalást a szegedi kir. bünyfenyítő törvényszék f. évi november hó 2-ára tűzte ki. — Ugyanott november hó 25-én kerül tárgyalás alá Dr. Bojniczer Antal, Dr. Borsos János, Dr. Dékány Béla és Dr. Sebők Adolf orvos uraknak Hegyi Antal ellen rágalmazás és becsületsértés miatt folyamatba tett bünyüge, melynek kimenetele elé városunk közönsége érthető kíváncsisággal tekint.

— **Szegeden a kolera** újból fellépett és pedig erősebben, mint a hónap elején. Kedden két megbetegedés és egy haláleset, csütörtökön egy, pénteken pedig négy újabb megbetegedés fordult elő. Az egészségügyi bizottság péntek délután ülést tartott, de egyelőre nem alakult járványbizottsággá. Hétfőn ismét ülést tart és ha addig a betegedések száma nem csökken, újból okvetlen permanens járványbizottsággá alakul.

— **Időjárás.** A központi meteorológiai intézet jelentése szerint állandóan hősüllyedés, tehát enyhébb időjárás várható, gyakori csapadékkal és esővel.

Felelős szerkesztő: ÉDER JÁNOS.
Kiadó lap-tulajdonos: SCHWARCZ SÁNDOR.

13886./P. 1892. sz.

Hirdetmény.

A szegedi kir. törvényszék részéről ezennel közhírré tétetik, miként a Csongrád-sövényházi ármentesítő társulat részére Csongrádváros határában elfoglalt földterületekre nézve jogérvényesen megállapított terv alapján kisajátított csongrádi 1629. sz. jkvben 8717—8725. hrsz. a. foglalt ingatlanok tulajdonosa Csongrádváros közönségével a kártalanítási árra nézve egyezség nem sikerülvén: tekintve, hogy ily esetben az 1881. XLI. t.-cz. IV-ik végzetében szabályozott eljárásnak van helye, e végből szükséges tárgyalásra határidőül **1892. évi november hó 23-ik napjának d. e. 9 órája** Csongrádváros közházához kitűzetik s a tárgyalás vezetésére Faragó László törvényszéki bíró melléje veendő tollvezetővel kiküldetik.

Egyszersmind a kitűzött tárgyalásra a kisajátító Csongrád-sövényházi társulat képviselőiben Dr. Csátó Zsigmond kisajátító bizottsági elnök, Csongrádváros előljárósága, netán távollévők és ismeretlen tartózkodású érdekeltek részére ezennel ügygondnokul kinevezett Szarka Mihály ügyvéd s a m. kir. államkincstár képviselőiben a szegedi m. kir. pénzügyigazgatóság személyes vagy meghatalmazottjaik által leendő megjelenés végett azon figyelmeztetéssel, hogy az érdekeltek elmaradása a kártalanítás kérdésében határozat hozatalát nem gátolja, és hogy a feleknek elmaradása miatt igazolásnak helye nincsen — egyénileg és hirdetményileg megidézteni rendeltetnek.

Kelt Szegeden, a kir. törvényszéknek 1892. évi szeptember hó 29-én tartott üléséből.

Muskó sk.
elnök.Széll sk.
jegyző.

